

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

Monachii [u.a.], 1749

Caput II. Vindicatur S. Joannes Chrysostomus à nota Semipelagianismi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83656](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83656)

fuisse Episcopum Rhegiensem in Provincia Provinciae, quia subscripsisse invenitur Synodis Vafensi & Carpentoraënsi. Interfuit enim his Prosper Aurelianensis Episcopus successor Aniani; non Aquitanus, qui cum Augustino scripsit Epistolam circa annum 429. certe jam ætate grandævus, non potuit adesse memoratis Conciliis anno 527. & 529. celebratis.

7.
Et pugnant contra hanc hæresin.

Opera Sanctorum Prosperi, & Hilarii Cœlestinus Papa scripsit contra Pelagianos Epistolam ad Galliarum Episcopos anno 431. Capitula huic Epistolæ annexa Cœlestini non esse dudum viri docti observarunt, Vossius, Norisius, Natalis Alexander, Presbyteri Ballerini, & Auctor Adnot. in Estium dist. 26. lib. 2. §. 26. Nos tamen aliquando sub Cœlestini nomine ea laudavimus exemplo Petri Diaconi, Cresconii, Dionysii Exigui, Vasquesii, aliorumque; quod jussu vel approbatione Cœlestini fuerint à Prospero, vel ab alio defensore Augustini concinnata atque ita sanctitati quorundam Semipelagianorum, qui certo definitioni Pontificis non repugnassent, melius consultur. Enimvero in illis Capitibus aperte damnantur, qui fidem, piumque animi desiderium, ac primum bonæ voluntatis motum negant esse donum Gratiæ. Commendat tamen Cœlestinus Augustinianam doctrinam, illiusque oppugnatores com-

pescit. Idem præstitit Gelasius in Epistola ad Píenos Episcopos scripta Albino Consule, id est, an. 493. itemque Hormisda in Epist. ad Possessorem data sub annum 520. Eo vertente scripsit ad Africanos Episcopos exules in Sardinia Petrus Diaconus. Idem Episcopi in Synodali congressu anno 527. Semipelagianismum impugnarunt, & Augustini doctrinam Synodica Epistola probarunt & confirmarunt.

Tandem proscripta est Semipelagianorum hæresis in secunda Synodo Arausicanæ. Hanc celebratam sub Leone primo anno 443. aut 444. fuit olim ferre communis opinio, ut liquet ex Præfatione ad opera Prosperi editionis Duacii, & ex Tom. 2. Conciliorum Surii. Verum jam constat habitam fuisse sub Felice IV. Decio Juniore V. Consule, hoc est anno 529. ut observarunt PP. Mauro-Benedictini in Append. Tom. x. Op. Aug. Garnerius dist. 2. in Mercatorem, & erudita disputatione Gerardus Vossius lib. 1. H. P. cap. 53. Confirmavit Concilium Arausicanum Bonifacius II. in Epistola ad Hilarium Arelatensem data anno 530. Lampadio, & Oreste Coss. tum Synodus Valentina Imperante Lothario anno 840. ac postremo Tridentinum Concilium Sessione vi. habita anno 1546. Atque hæc de ortu, fortuna, & interitu Semipelagianismi.

8.
Illius proscriptio facta à Synodo.

CAPUT II.

Vindicatur S. Joannes Chrysostomus à nota Semipelagianismi.

SUMMARIUM.

1. Refertur occasio hujus positionis.
2. Chrysostomus potius præfocavit, quam docuit Semipelagianismum.
3. & 4. Id declaratur, ac probatur variis rationibus.

5. Ex quibus necessario sequitur conclusio.
6. Repellitur obiectio Vasquez.
7. Ac ulterius annullatur.

1.
Refertur occasio hujus positionis.

QUAMPLURES Chrysostomi doctrinam ab omni Semipelagiano errore purgatam apertissime demonstrarunt, ut Ferdinandus Vellofillus Adv. in Tom. 1. q. 9. Sixtus Senensis lib. v. annot. 101. Alexander H. Ecc. Sæc. iv. c. 6. atque præter alios Scholasticos Ysambertus 1. part. q. 23. dist. 2. art. 4. L'Herminier Tom. 4. de Gratia pag. 151. & seqq. Isaac Habert. lib. 1. cap. 8. §. 3. & cap. 24. §. 5. Ant. Boucat. Dissert. Præambula de Grat. art. 6. & recentiores cæteri. Et si ve-

ro loci ambigui eorum Patrum, qui floruerunt ante exortam hæresim Pelagii, & præsertim illorum qui ad populum habebant conciones, nequeunt Semipelagianis afferre aliquid adjumenti ob validissimas rationes productas cap. 7. de Elect. Justorum, atque alibi repetitas; tanta nihilominus mihi est existimatio & auctoritas Joannis, ut aliorum nervosis doctisque vindicationibus aliquam & ego addam, per quam illata illi injuria veritatis vi, præsidioque propulsetur.

2.
Chryso-
stomus
potius
præfocavit
quam do-
cuit Semipe-
lagianis-
mum.

PROPOSITIO: Chrysostomus Semipelagianismum præfocavit potius, quam docuit.

Contexam ego S. Doctoris apologeticam argumentationem hoc pacto. In Semipelagianis quatuor attendenda, aut primum ipsorum dogma jam à Catholicis omnibus refutatum; aut principia & doctrinæ capita, quibus illud firmare moliebantur; aut ex opposito argumenta, quibus oppugnatum est: aut Canones, quibus invenitur proscriptum. Quid enim aliud, ut dignoscantur Semipelagianismi notæ, necessum erit expendere? Sanctus autem Joannes Chrysostomus capitale Semipelagianorum assertum rejicit omnino, fontes, à quo profuit lutulentum illud dogma, illustrat & clarat: rationem primam, quæ exploditur, ipse suppeditat: eadem verba Canonum, quibus damnatur, sunt ex illius verbis excerpta. Igitur Chrysostomus Semipelagianismum non intrudit, non fovit; sed compressit, & suffocavit. Singula sic demonstro. Primarius Semipelagianorum error est, initium fidei, aut bonæ voluntatis esse ex nobis. Error iste à Chrysostomo evertitur: ait enim Hom. 4. in cap. 2. ad Ephes. *Ne beneficiorum magnitudo extollat te, vide quomodo te reprimit. Gratia, inquit, per fidem. Deinde ne rursus liberum arbitrium perimeretur, nostra etiam adhibuit; atque iterum illud idem sustulit, dicens: & hoc non ex nobis. Non enim fides, inquit, ex nobis. Nisi enim venisset, nisi vocasset, quomodo credere potuissimus? Quare nec fidei nostræ est, sed Dei: illud ipsum donum Dei est, ne quis gloriatur, ut nos erga Gratiam gratos reddat. Quibus verbis fidelissime ad literam ex Græco translatis, ait eruditissimus Habertus ubinam illa in Chrysostomum tanquam gratiæ ad fidem initiantis ignarum, aut inimicum, invidiosa criminatio? Certe tanquam spuma in scopulum illisa concidit, & evanescit. Homilia pariter XIX. in Epist. ad Roman. expendens ea verba, *Vide bonitatem Dei &c. Non dicit* (inquit Chrysostomus) *vide igitur virtutem tuam, aut labores tuos; sed Dei bonitatem, ostendens, quod universum ex superna gratia sit factum, instituensque credentem, ut tremat.* En Chrysostomum capitale Semipelagianorum assertum verbis expressissimis refellentem.*

3.
Id declara-
tur.

Momenta vero Semipelagianorum erant, cum hortationes scripturarum affirmantium Deum expectare voluntates hominum & extendere tota die ma-

nus suas ad non credentes & contradicentes, nec non hominum esse præparare animam suam: tum libertas arbitrii, quam autumabant everti, si Dei constitutio humanas præveniat voluntates. His, ut in antecedentibus dictam est, respondent Catholici expectare Deum voluntatem deliberatam, divinæ vocationi obtemperantem, atque non coacte, non necessitate compulsam, & inhærentem mandatis; donari tamen illi misericorditer ut velit, ut faciat, ut veniat per gratiam prævenientem, & Spiritus sancti illuminationem, inspirationemque dilectionis: ita ut non tollatur gratia, non denegetur arbitrium: istud quidem, quia non necessitatur, nec cogitur; illa, quia non expectat merita, sed facit. Quid vero Chrysostomus? Hæc ante exortum Semipelagianismum diserte tradidit, docens Deum non prævenire voluntates humanas, uti dogmatizabant Manichæi, impellente necessitate; quandoquidem dum meremur, aut demeremur, operamur cum deliberatione atque electione: totum autem opus, ideoque ipsam voluntatis primam in bonum inclinationem præsupponere gratiam moventem. Audi Joannem, vere Chrysostomum, id est aurei eloqui, Hom. 12. in Epist. ad Hebræos negantem auxilium præmovens, necessitatem inferens voluntati: *Non prævenit, ne perdat liberum arbitrium.* Verumtamen audi iterum hæc scribentem Hom. 12. in 2. ad Corinth. cap. 4. *Manifestum est sua quemque voluntate vel malitiam, vel virtutem eligere. Verum in nostra voluntate totum post gratiam Dei relicum est.* Est ergo apertissima sententia Chrysostomi, Deum expectare quidem voluntatis nostræ deliberationem & opus, ac nostrum esse manum aut ad ignem, aut ad aquam extendere, sed nihil, quod pertineat ad veram, & Christianam virtutem, à nobis fieri nisi post gratiam, licet hæc non ita nos præveniat, ut evertat liberum voluntatis arbitrium. Quamobrem uti Semipelagianismum non juvant ea loca Scripturarum sanctarum, quæ clamant nostra interesset, converti, velle, quærere, parare animam; ita errorem illum non alunt, nec foveant sententiæ Joannis sæpenumero splendida oratione dicentis referre nostra credere, parere, & perfectionis sanctitatis ponere fundamenta.

Jam vero dicendum aliquid de ratione præcipua, qua Semipelagianus error subvertitur. Est ea deprompta ex verbis Apostoli in 1. ad Corinth. cap. 4.

4.
Ac probatur
varius ra-
tionibus.

Quid

Quid autem babes, quod non accepisti? Iis testatur se fuisse convictum S. P. Augustinus, cum similiter erraret putans fidem, qua in Deum credimus non esse donum Dei, tertio de Prædestinat. Sanctorum capite. Quanti ponderis hæc Apostolica verba sint ad revincendum Semipelagianismum dixi cap. XI. præcedentis dissertationis, repetam in hac quarto, & longe melius commonstrat Doctor Gratia in quinto libri, quem nunc laudavi. Nec sentit oppositum S. Chrysostomus. Expendens Apostolicum testimonium Hom. XII. *Sed esto sis laudandus*, inquit, *& revera babeas donum, & hominum iudicium non corrumpatur: sed neque sic oportet superbia effervere, quippe qui non ex te babes, sed à Deo accepisti. Quid igitur te habere simulas quod non babes? Sed esto babeas, babent & alii tecum. Igitur quod accepisti babes, neque hoc tantum, & illud, sed quicquid babes: non enim merita hæc sunt, sed Dei gratia. Quamvis fidem adducas, à vocatione eam accepisti; quamvis peccatorum veniam adducas, quamvis dona, quamvis virtutes, omnia inde tibi provenerunt. Quid igitur babes, quæso, quod non acceptum babes? Argumentum primum ac singulare istud est: eodem convictus fuit Augustinus: eodem Semipelagianos ipse oppugnavit: eodem usi sunt Canone 6. Patres Arausici.*

5.
Ex quibus
necessario
sequitur
conclusio.

Fluit nunc veluti sponte sua argumentationis nostræ pars quarta; & apparet in Chrysostomi Orationibus reperi ipsa Canonum adversus Semipelagianos editorum verba, atque vim, auctoritatemque verborum. Dixi modo de Canone sexto Arausicano: hunc attuli non semel, & novissime cap. XI. & XII. de H. P. Facias, Lector, ejusdem Canonis cum recitatis verbis Chrysostomi collationem. Legas & Canonem alium Arausicanæ Synodi numero tertium. Ecce: *Si quis invocatione humana gratiam Dei dicit posse conferri, non autem ipsum gratiam facere, ut invocetur à nobis, contradicit Esaiæ Prophetæ, vel Apostolo idem dicenti. Inventus sum à non querentibus me, palam apparui iis, qui me non interrogabant.* Hoc ergo Canone demonstratur necessitas prævenientis auxilii ex cap. 65. v. 1. Esaiæ, & ex 10. Epistolæ ad Romanos 20. Inquiramus nunc interpretationem Chrysostomi Hom. 18. in Epistolam ad Romanos. En illam: *Non dicit, quod ipsi per se Deum attrahere potuerint; sed & eorum, qui ex gentibus credebant*

factum dejiciens, ostendensque quod totum gratia sua perfecit, dicit, Ego palam apparui iis, & ego inventus sum. Vides in Chrysostomo vel ipsos Canones Arausicanos? Ergo impetitus, aut ad audendum projectus esse debet, quisquis tantum Semipelagianum rodit & vellicat præclarissimum Ecclesiæ Doctorem, qui prædamnavit Semipelagianismi capitale decretum; qui explosit fallacia Massiliensium interpretamenta, & elisit argumentationes, antequam proferrentur; qui rationem primam ac validissimam pro necessitate gratiæ ad initium fidei promovit: qui præformavit Arausicanæ Synodi definitiones, & Canones. Hæc omnia præstitit Joannes Chrysostomus. Igitur Semipelagianismum præfocavit potius, quam docuit. Atque hæc erat propositio demonstranda.

CONTRARIA OBJECTIO REPELLITUR.

In eandem cum Semipelagianis conspirasse sententiam S. Joannem Chrysostomum nititur probare Gabriel Valquez disput. 89. cap. 4. ex Hom. 42. in Genesim, ubi docet Deum voluntatem nostram attendere; & ex Hom. 27. in qua ait aliquam ex nobis poenitentiam esse, ac proinde dilectionem & spem, quæ tamen de se non sufficiat ad delendum peccatum, nisi accedat gratia Dei; quibus similia tradit Cassianus Collat. 20. cap. 8. Eandem doctrinam habet Chrysostomus in Hom. de Daniele, & serm. 1. de Verbis Domini. Insuper addit Valquez disp. 91. cap. 8. ex Hom. 17. in Joannem hæc verba Chrysostomi: *Hinc admoneri possumus Deum suis in nos beneficiis nostras non prævenire voluntates, sed à nobis incipiendum esse, &c.* Urget & Hom. 12. in Epist. ad Hebræos, ubi parum à principio hæc habet: *Oportet nos eligere primum, quæ bona sunt, & tunc ipse quæ sua sunt introducit; non enim antecedit nostras voluntates, ne leatur arbitrium.* Possumus addere quæ scripsit Hom. 26. in Genesim de Noë: *Quandoquidem quæ sua erunt omnia contulit, eorum etiam quæ à Deo sunt abunde potitus est.* Et in Pl. 120. *Anobis principia.* Hom. etiam 8. in Epist. ad Rom. tradit fidem præcedere, & gratiam impetrare. Denique pluribus in locis affirmat gratiam iis conferri, qui reddunt se gratia dignos, ut Hom. 41. de Sancta Pelagia. Profecto quisquis docet à nobis esse virtutem, nos divinis beneficiis non præveniri, nostrum esse principium bonorum operum, ad nos pertinere ut velimus & præeligamus, & gratiam dari iis, qui

6.
Repellitur
Objectio
Valquez.

qui præbent se dignos gratia, is per omnia Semipelagianis adhæret. Adhæret ergo Semipelagianis Chrysostomus.

Resp. dist. minorem: Semipelagianis consentit, qui docet virtutem esse à nobis deliberate operantibus & volentibus post gratiam prævenientem, & inspirantem nobis bonam voluntatem indeliberatam; qui docet nos prævenire divina beneficia, qualia sunt augmenta gratiarum, sanctitas & iustitia, incrementa virtutum, alique huiusmodi; qui docet nos præeligere & velle, quatenus in voluntate nostra totum post præmoverem gratiam relictum est; qui docet denique Deum non antecedere voluntates nostras præmotione necessitante atque impellente; nego quod is Semipelagianis adhæreat. Qui hæc omnia docet excludendo gratiam præmoverem, ac prævenientem, concedo. At Joannes Chrysostomus gratiam hanc non excludit, ut supra demonstratum est. Ergo quamquam alicubi scribat, nos velle, nos prævenire beneficia Dei, nos præeligere, nos dignos reddi voluntate nostra gratiis uberioribus, inter Semipelagianos immerito cooptatur.

7.
Ac ulterius
annullatur.

Quamquam vero hæc responsio ex argumentatione nostra redditur manifesta; singula objecta à Vasquesio, & etiam aliunde superaddita cursitans repulsabo. Itaque Hom. 42. in Gen. loquitur Chrysostomus de elemosyna, in qua Deus respicit voluntatem nostram, non censum; quod probat exemplo mulieris, quæ in gazophylacium duo tantum minuta projecit, & Sareptanæ viduæ, quæ Prophetam pavit Eliam. Huic quidem voluntati rependit Deus remunerationes gratiarum: sed hanc voluntatem num sine gratia à nobis esse docet Chrysostomus? Imo animadvertit Sareptanam mulierem, ut Eliam pasceret, à Domino habuisse præceptum & gratiam, & recitatis verbis Scripturæ, *Præcipiam mulieri viduæ ut pascat te*, statim ait, *Vide spiritus gratiam, dilecte*. Quod si in hac ipsa Homilia ait nos à Deo adjuvari dum enitmur ad virtutum agones; loquitur de gratia cooperante: opponens virtutem gratiæ iis, qui spectant quidem, sed non adjuvant in ludis Olympicis decertantes. Hom. 27. demonstrat justificationis gratiam non conferri adultis, nisi eos poeniteat, nisi sperent, nisi diligant. Et hæc sunt Semipelagianismi argumenta? Essent, si ad poenitentiam non requireret gratiam; sed hanc eodem loco commendat in servo, cui Dominus dimisit debitum, dicens: *Bo-*

mus Dominus non solum quantum petit, sed quantum ne cogitare quidem ausus fuit, dedit. Is enim ejus mos est, ut vincat, & præveniat petitiones nostras. Hæc frustra requires in Collationibus Cassiani, unde errores scatent Semipelagianorum, dicam proximo capite. In Homilia de Daniele loquitur de argumento gratiarum: Daniel enim, puerique alii iusti erant, & illos gratia prævenerat benedictionibus dulcedinis. Hanc tamen Homiliam non constat esse Chrysostomi, eruditus pluribus repugnantibus. De augmentis gratiarum loquitur etiam in Hom. 26. de Noe, in 41. de Pelagia, & ubicunque de iustis instituit orationem. Etenim cum Noe *perfectus* dicatur, non consideratur à Chrysostomo in principio, sed in progressu virtutis: atque Pelagiam laudat martyrium patientem, postquam Dominus illi donaverat, ut pateretur. Martyres quidem fortiter pugnantes gratiâ Dei confortari verum est: nec gratia cooperans tollit prævenientem, quemadmodum subsequens ac perficiens non tollit cooperantem. Decimâ septimâ Homiliâ in Joannem sermo est non de prima vocatione ad fidem, sed de beneficiis collatis Andree, quem sponte obtemperantem vocationi Dominus constituit Apostolum, & familiari consuetudine complexus est. Hunc tamen locum depravatum contendit Gonetius Prædest. disp. 2. art. 3. §. 6. & legendum esse *præveniri*; non autem *non præveniri*, ut legitur in Veneta editione anno 1183, sed labitur manifeste, ut constat ex proxima antithesi, *sed à nobis incipiendum, &c.* & ex Græcis codicibus, quos consulto perlegens vidi ita habere: *ταυτην προδευκουσα οτι ε φθινει τας ελπίδας ημών ο θεος τοις δωρεοις. &c.* In Hom. 12. ad Hebræos liquet, ut observatum est supra, excludi præmotionem necessitantem; atque, ut adnotavit Habertus, fit sermo non de iis, qui sunt in privatione gratiæ, sed de iis, qui stant, currunt, & potestatem habent non dandi in commotionem pedem suum. Quod colligitur ex verbis sequentibus: *Etiam si curras, etiam si studium adhibeas, ne tuum existimes, si recte gestum est. Nisi enim celestis auxilio potiaris, omnia frustra sunt.* Denique in Epistolam ad Romanos Hom. VI. II. dum ait fidem impetrare gratiam, loquitur Chrysostomus de Gratia sanctificante; siquidem & hæc habet eodem loco, *Accedit fides per gratiam attracta*, Quare ex his apparet argumenta omnia, quæ adversus doctrinam Chrysostomi proferuntur, vitrea esse, & ficulnea: atque

atque inter Cassianum, Hilarium, Vincentium, aliosque Semipelagianos, doctos alioqui, sanctosque viros, necnon inter complures nullius falsæ doctrinæ suspectos, & sapientiâ præclaros, extare & eminere Chrysostomum,

Quantum lenta solent inter viburna cupressi.

CAPUT III.

De sanctis viris, quorum doctrinam fuligo Semipelagiani erroris aspersit.

SUMMARIUM.

1. Protestatio Authoris.	12. Ex scriptis illius.
2. Cassianus fuit Semipelagianus.	13. 14. 15. & 16. Solvuntur Objectiones.
3. 4. 5. & 6. Solvuntur Objectiones.	17. Quid sentiendum de S. Hilario.
7. Item Semipelagianismo fuit imbutus Faustus Reinenfis.	18. 19. 20. & 21. Solvuntur Objectiones.
8. Id ulterius declaratur.	22. Et utrum hunc errorem deposuerit S. Hilarius.
9. Eodem errore fuit imbutus Vincentius Lirinensis.	23. Opinio Authoris.
10. Quod probatur ulterius.	24. Gennadius ad Semipelagianos declinavit.
11. Ac declaratur.	25. 26. 27. & 28. Rejiciuntur Objectiones.
	29. Appendix brevis.

1.
Protestatio
Authoris.

PRÆMITTENDUM est nihil derogare sanctitati ac virtuti eorum, qui ante exploratam circa prævenientis gratiæ auxilium veterum traditionem, expressasque definitiones Romanorum Pontificum, aut Sanctorum Conciliorum, profundissimas gratiæ ac libertatis questiones aut ignorarunt, aut non exacte explicaverunt: aut proprio indulgentes ingenio fallaci sensu, quod cuiusvis hominis est, quædam verba fuerunt interpretati. S. enim Prosper Semipelagianos Massilienses in Epistola ad Augustinum servos Dei, ac tales, qui vitæ meritis cæteros antecellerent, spiritualium studiorum viros, claros egregiosque in omnium virtutum studio, & in cæteris Augustinianæ admiratores, sectatoresque doctrinæ appellat. Hilarius etiam illos summa cum laude commemorat, & scribit illos, hoc excepto, quod pertinet ad initium fidei, in factis & dictis omnibus Augustini sanctitatem fuisse admiratos. Dum ergo illos Semipelagianos dixerō, non illorum personam me accusaturum declaro, non mentis pervicaciam, non voluntarium errorem, sed solam falsitatem doctrinæ, qualem in suis quoque scriptis ante Episcopatum editis S. Augustinus deprehendit, & qualem Vasquesius absque ulla Sanctorum injuria suspicatus est in Chrysostomo, & in Marco Eremita. Quare si forte nobis vel excidit hætenus, vel in posterum desuet verbum aliquod contumeliosum, quod è pectore nostro utinam non erumpat; sancte profiteamur dogmata nos averfari, non Auctores; quemadmodum

R. P. Bertz Theol. Tom. III.

ajebat Prosper in Pelagianæ pravitate reliquiis *non mediocris virulentia fibræ nutriri*, cum tamen, ut diximus, sanctitatem Massiliensium debitis laudibus celebraret. His vero præmissis sit.

PROPOSITIO I. Cassianus non potest à Semipelagianismo excusari.

Probatur 1. Testimonio Isidori Pelusiota Cassiani condiscipuli, qui Epist. 309. loquacem & temerariam appellat, & doctrinæ S. Augustini impugnatorem: ex Adone Viennensi, qui in Chronicis ad annum 425. scribit: *Opera illius à Catholicis cautissime legenda, maxime de libero arbitrio & gratia*; addit errores illius non ad plenum purgare potuisse, cum vellet, Cassiodorum Senatorem Ravennatensem: ex Cassiodoro ipso scribente cap. 29. Divinarum institutionum Cassianum purgatum ab erroribus etiam à Victore Martyritano: ex Thoma Braduardino, qui lib. 2. de causa Dei cap. 4. Cassiani sententias appellat *Hæreticas, & Pelagiano veneno prægnantes*: ex parente Ecclesiasticorum Annalium, qui ad annum 433. scribit certo falli, qui Cassianum credunt fuisse *omni ex parte catholicum*. His contentiunt omnes fere Scriptores. Non ergo absque magna testimoniorum auctoritate Semipelagianismi Cassianus insinuitur.

II. Probatur ex quo in S. Officio Generalis Inquisitionis Hispaniæ damnata fuit hæc propositio Thomæ de Ituren. *Cassianus non fuit Semipelagianus*. Vide Gonzales contrav. iv. art. 9. III. Probatur quoniam S. Prosper adversus Semipelagianos

2.
Cassianus fuit
Semipelagianus.

T

gianoq